

12. ΟΔΥΣΣΕΙΑΣ Μ

αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῶ μ' ἠμείβετο μύθῳ·

“ Σχέτλιός εἰς, Ὀδυσσεῦ, περί τοι μένος οὐδέ τι γυῖα  
 κάμνεις· ἦ ρά νυ σοί γε σιδήρεα πάντα τέτυκται, 280  
 ὅς ῥ' ἐτάρους καμάτῳ ἀδηκότας ἠδὲ καὶ ὕπνῳ  
 οὐκ ἐάας γαίης ἐπιβήμεναι, ἔνθα κεν αὔτε  
 νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον,  
 ἀλλ' αὐτως διὰ νύκτα θοὴν ἀλάλησθαι ἄνωγας,  
 νήσου ἀποπλαγχθέντας, ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ. 285  
 ἐκ νυκτῶν δ' ἄνεμοι χαλεποί, δηλήματα νηῶν,  
 γίγνονται· πῆ κέν τις ὑπεκφύγοι αἰπὺν ὄλεθρον,  
 ἦν πως ἐξαπίνης ἔλθῃ ἀνέμοιο θύελλα,  
 ἦ Νότου ἦ Ζεφύροιο δυσσαέος, οἳ τε μάλιστα  
 νῆα διαρραίουσι, θεῶν ἀέκητι ἀνάκτων. 290  
 ἀλλ' ἦ τοι νῦν μὲν πειθώμεθα νυκτὶ μελαίνῃ  
 δόρπον θ' ὀπλισόμεσθα θοῇ παρὰ νηὶ μένοντες·  
 ἠῶθεν δ' ἀναβάντες ἐνήσομεν εὐρέϊ πόντῳ.”

ᾧ ὡς ἔφατ' Εὐρύλοχος, ἐπὶ δ' ἦνεον ἄλλοι ἑταῖροι.  
 καὶ τότε δὴ γίγνωσκον ὃ δὴ κακὰ μῆδετο δαίμων, 295  
 καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδων·

“ Εὐρύλοχ', ἦ μάλα δὴ με βιάζετε μοῦνον ἐόντα·  
 ἀλλ' ἄγε δὴ μοι πάντες ὁμόσσετε καρτερὸν ὄρκον,  
 εἴ κέ τιν' ἠὲ βοῶν ἀγέλην ἢ πῶϋ μέγ' οἰῶν  
 εὔρωμεν, μή πού τις ἀτασθαλίῃσι κακῆσιν 300  
 ἢ βοῦν ἠέ τι μῆλον ἀποκτάνῃ· ἀλλὰ ἔκηλοι  
 ἐσθίετε βρώμην, τὴν ἀθανάτη πόρε Κίρκη.”

ᾧ ὡς ἐφάμην, οἱ δ' αὐτίκ' ἀπόμνυον ὡς ἐκέλευον.  
 αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελεύτησάν τε τὸν ὄρκον,  
 στήσαμεν ἐν λιμένι γλαφυρῶ εὐεργέα νῆα 305  
 ἄγχ' ὕδατος γλυκεροῖο, καὶ ἐξαπέβησαν ἑταῖροι